

podle možnosti a času zřizovány prostředky armádní raketové brigády je málo reálný. Je třeba uvážit, že klamné prostory budou na určité vzdálenosti od hlavních prostorů bojového rozmístění a kromě toho raketové útvary nejsou k tomu vybaveny speciální maskovací technikou a maketami. I když tedy nelze vyloučit, že ve výchozím položení výjimečně se může raketová brigáda na tomto úkolu podílet, nemůže jej plnit bez pomoci speciálních maskovacích jednotek.

Ženíjní zabezpečení manévru a bojové činnosti raketových vojsk je v soudobých podmínkách hlavním úkolem ženíjního zabezpečení operací a značnou měrou přispívá k tomu, aby raketová vojska splnila své úkoly.

Protitanková obrana včera a dnes

Major Julius Medlík

Úlohu tankových jednotek v průběhu a zejména koncem 2. světové války lze charakterizovat jako masové použití velkých tankových uskupení (svazů a svazků) jejichž hlavním úkolem bylo rozvíjet úspěch v hloubce obrany nepřítele. Pěchota, v těsné palebné součinnosti s tanky přímé podpory, prolamovala jednotlivá obranná postavení nepřítele, při čemž na některých úsecích byla hustota 50–60 tanků na 1 km fronty.

Ještě několik let po skončení 2. světové války — prakticky až do padesátých let, kdy Sovětská armáda získala první poznatky z jaderných zkoušek převládá názor, že k vlastnímu průlomu obrany nepřítele je mnohem výhodnější používat pěších a střeleckých divízií, posílených do značné míry tanky přímé podpory, než svazků mechanizovaných nebo tankových.

Tento názor ovlivnil i způsob boje protitankových prostředků s tanky nepřítele. Zkušenosti z řady obranných operací Sovětské armády (např. při obraně Stalingradu, v Kurském oblouku ap.) potvrzují, že mnohdy stačilo oddělit útočící tanky od pěchoty nebo zničit určitou část tanků, aby nepřítel se v daném směru dalšího útoku vzdal. Proto také palba většiny prostředků střeleckých čet, rot a praporů byla zaměřena na pěchotu nepřítele a její oddělení od tanků přímé podpory.

Omezený počet možných tankových směrů, vyplývajících z malé šířky obranných úseků, zúžoval i možnosti manévru protitankových prostředků a způsobil, že protitanková obrana měla převážně statický charakter, zejména v taktické hloubce obrany. Z toho vyplýval a požadavek, aby na tankovém směru (v pásmu divize byly maximálně 2) bylo tolik protitankových prostředků, které by v součinnosti s ostatními prvky PT obrany byly schopny odrazit i tak velké počty tanků.

Praktická zkušenost, podle níž stačilo zničit 40–50 % útočících tanků přímé podpory k tomu, aby nepřítel od dalšího útoku dočasně upustil, platila z části až dodnes. Z ní vyplývaly i potřebné normy pro hustotu protitankových prostředků, jako např.: 10–15 PT hlavní na hloubku 1. postavení, 20–25 hlavní na hloubku hlavního pásma obrany, 25–30 hlavní na 1 km fronty v taktické hloubce obrany. Podobně byly stanoveny i normy hustoty protitankových min. Pro organické a posilové dělostřelectvo svazků 1. sledu vyplýval požadavek, aby bylo schopno položit před ¼ obranného pásma pohyblivou přehradnou palbu a před ½ pásma nepohyblivou přehradnou palbu.

Většina protitankových prostředků byla umístěna ve stálých postaveních a měla možnost jen manévru palbou, ohraničeného dostřelem materiálu. Manévrovat mohly jen protitankové zálohy, představující asi 10–15 % počtu všech protitankových prostředků svazku.

Vliv soudobých podmínek na boj s tanky nepřítele

Soudobé způsoby boje a operace, nasycení vojsk tanky, manévrovost, vytváření širokých mezer v sestavě obránce i útočníka, hromadné použití jaderných zbraní s cílem zvýhodnit poměr sil na předem zvolených směrech, šířky pásem vševojskových svazků, střídání útoku a obrany v rámci jedné operace, to vše vyžaduje přehodnotit dosavadní názory na protitankovou obranu.

Nedostatek posledních let, kdy se neřešily otázky obrany na taktickém i operačním stupni, se odrazil i na zásadách protitankové palby. Většina názorů na organizaci boje s tanky nepřítele vychází ještě ze zkušeností velkých obranných operací Sovětské armády za druhé světové války, které neodpovídají plně dnešním podmínkám.

Jaderné zbraně přinesly zvrat v názorech na použití tanků jako bojového prostředku. Tankové útvary a svazky jsou považovány za nejodolnější druh zbraně vůči jaderným zbraním nepřítele. Z toho důvodu počítáme s tím, že $\frac{2}{3}$ všech svazků předpokládaného nepřítele bude tankových, obrněných nebo mechanizovaných, majících 200 až 400 tanků, což odpovídá hodnotě tankového sboru nebo armády z 2. světové války.

Byly-li dříve tankové svazky bez pěchoty zasazovány jen k rozvíjení úspěchu do hloubky, a prolamování obranných linií tankovými svazky bez pěchoty bylo nemyslitelné, pak dnes jsou tankové svazky s to splnit bojové úkoly od počátku až do konce.

Rozšíření pásem činnosti nepřátelských i vlastních útvarů a svazků umožňuje tankovým jednotkám, útvarům a svazkům široce manévrovat, pronikat mezerami a vycházet do týlu protivníka. Tím se počet možných tankových směrů v obraně svazku zvětšil na troj- až pětinasobek.

Rovněž hustota tanků na 1 km fronty, při které se počítalo jen s nezbytným prostorem k manévru jednotlivých tanků, patří minulosti.

Odražen útoku tanků v současných podmínkách boje a operace se rovná odražení útoku vůbec. Také podíl jednotlivých prvků bojové sestavy na boji s tanky se pronikavě změnil. Protitanková obrana byla v dřívějších podmínkách boje typicky taktickým jevem, i když ve svém souhrnu a spojitosti se situací a prostorem měla operační význam. V současné době bude odražení útoku a zničení velkých tanko-

vých, obrněných a mechanizovaných svazků nepřítele otázkou úspěchu celé operace, při čemž hlavní podíl na jejich zničení budou mít jaderné údery a vlastní tankové útvary a svazky.

To je také hlavním důvodem, proč nezůstává protitanková obrana jen jedním z prvků bojového zabezpečení. Problém boje s tanky tedy zmizel, ale projevil se v nové, vyšší formě, kdy bude nutné ničit nejen útočící tanky přímé podpory pěchoty, ale celé tankové útvary a svazky a to na celou hloubku operačního uclnění.

Dřívější, převážně statický ráz rozmísťování prvků protitankové obrany neodpovídá již dnešním podmínkám. Pojem hustota protitankových prostředků na tankových směrech v dřívějším slova smyslu nevyjadřuje již dynamiku, manévrovost a složitost soudobého boje. Nepřítel má možnost vybrat si z řady možných tankových směrů v pásmu armády jeden (nebo několik) a na něj soustředit nejen vlastní tankové svazky, ale i jaderné údery.

Převážná část protitankových prostředků pluků, svazků i armád, počínaje minovými poli a konče protitankovými útvary hlavního i reaktivního dělostřelectva, musí mít stejnou možnost manévru jako nepřítel, i možnost narůstání úsilí do hloubky. Kromě toho nejnižší stupeň vedení, do motostřeleckého praporu v to, musí mít vlastní prostředky, tvořící základ k odražení tankového útoku nepřítele. Z těchto důvodů není protitanková obrana již jen prvkem bojového zabezpečení a povinností jen dělostřeleckých velitelů, ale naopak vševojskového velitele a štábu, při čemž dělostřelecké protitankové jednotky se zúčastní odražení (ničení) útočících tankových svazků nepřítele podle jednotného zámyslu.

Při propočtu poměru sil není správné dělit počet protitankových prostředků šířkou tankového směru a tak získat prostou hustotu a poměr vlastních prostředků vůči tankům nepřítele. Pro stanovení správného poměru sil je třeba předem vyhodnotit jak možnosti konkrétního uskupení nepřítele na tom nebo onom tankovém směru, tak i možnosti zásahu vlastních prostředků. Z takového poměru sil tanků nepřítele vůči vlastním protitankovým prostředkům je pak možno vyvodit závěr, na které tankové uskupení nepřítele je nutné především plánovat jaderné údery.

Přezkoumání bude vyžadovat i účelnost některých paleb dělostřelectva, působícího

neřímskou střelbou v systému protitankové obrany. Jde především o pohyblivou přehradnou palbu a palbu minometů a raketometů k oddělení pěchoty od tanků. Tyto palby odpovídaly potřebám boje v době, kdy útočil značný počet tanků na 1 km fronty a kdy velká spotřeba střeliva při soustředění palby 2 oddílů na 900 m pohyblivé přehradné palby byla účelná. Např. 1 km pohyblivé přehradné palby o 4 čarách vyžadoval 40 děl ráže od 100 mm výše se spotřebou střeliva přibližně 0,2 pp.

V současné době, kdy sotva lze předpokládat více než 10–15–20 tanků útočících na 1 km fronty, je ekonomičtější ničit nepřímou střelbou dělostřelectva tanky ve východišti ke zteči, v místech, kde terénní podmínky donutí nepřátelské tanky zmenšit rozestupy, nebo přejít do četných a rotních proudů. V opačném případě, kdy by nepřítel byl terémem donucen útočit s vyšší hustotou tanků, je ekonomičtější zničit je jaderným úderem taktických raket.

Tento způsob je v současné době nejúčelnější vzhledem k malému počtu dělostřelectva ráže 100 mm a větší, které má současná vševojsková armáda i svazek a také proto, že se zvýšil počet možných tankových směrů a možnost manévru ze směru na směr. Kdybychom např. chtěli dodržet zásadu, že před ¼ obranného pásma divize je nutno položit pohyblivou přehradnou palbu, pak by tato divize potřebovala při šířce obranného pásma 30 km 17 dělostřeleckých oddílů ráže 100 mm a větší. Počítáme-li potřebu protitankových hlavních na stejné podmínky, zjistíme, že na hloubku obranné sestavy divize je třeba asi 200 protitankových hlavních.

Se změnami boje a operace se změnil i prostředky boje s tanky nepřítele i jejich pořadí podle významu, a to zejména na stupni vševojskového svazku a výše, zatím co na nižších stupních zůstaly v podstatě beze změny. Ale i na těchto stupních se přesunula hlavní tíha boje s tanky nepřítele z protitankových děl na tanky.

V rámci vševojskového svazku a armády se zúčastní boje s tankovými útvary a svazky nepřítele tyto prostředky:

— raketové útvary a svazky, jejichž úkolem je ničit raketami s jadernou náloží tankové jednotky a útvary nepřítele v prostorech soustředění, na přesunu a ve východištích ke zteči;

— tankové útvary a svazky rozhodnými ztečemi a střetnými sraženými, kombinovaným manévrem a palbou z věžových

postavení ničí nejen jednotlivé tanky, ale celé tankové útvary a svazky nepřítele;

— hlavňové i raketové protitankové dělostřelectvo, které manévrem a palbou z místa přehrazuje důležité tankové směry;

— letectvo, které úderem jaderných i normálních pum, palubních raket ničí tanky v prostorech soustředění, na přesunu i ve východištích ke zteči;

— dělostřelectvo, které palbou ze zakrytých palebných postavení na východištích a čáru rozvinutí tanků nepřítele ničí tanky, zabraňuje jejich organizovanému rozvinutí a narušuje jejich sestavu i velení;

— pohyblivé i nepohyblivé ženijní prostředky a zátarasy, které v součinnosti s ostatními prostředky vytvářejí podmínky pro ničení tanků nepřítele, chrání boky, týly a mezery před jejich pronikáním do vlastní sestavy;

— přímé prostředky střeleckých jednotek na stupni družstva, čtyři, roty a prapory, jako protitankové granáty, pancéřovky, tarasnice, zápalné láhve a ohnomety.

V soudobých podmínkách se tíha boje s tanky nepřítele na stupni divize a armády přesunula na jaderné zbraně a tanky. Bylo-li dříve hlavním prostředkem boje s tanky nepřítele protitankové dělostřelectvo a boj se zahajoval na vzdálenost 2–4 km od předního okraje, pak dnes jsou to raketové jednotky a útvary, které mohou ničit tankové útvary a svazky na celou hloubku operačního uskupení nepřítele ještě před jejich vstupem do boje.

Rozvíjení útoku na směrech, šířka pásem činnosti, vznik přirozených, neb — v důsledku použití jaderných zbraní nepřítele — vznikajících mezer, vytvářejí výhodné podmínky k pronikání tankových a mechanizovaných jednotek nepřítele hluboko do týlu vlastních vojsk. I když tento jev je nežádoucí a je mu třeba manévrem prostředků zabránit, bude při útoku obou protivníků jevem zákonitým. Takto vzniklé situace budou tím složitější, že většina prostředků bude zavázána do boje v přímém dotyku s nepřítelem, takže použití jaderných zbraní bude vyžadovat důkladný rozbor situace vlastních jednotek.

Přesto, že na stupni prapor—pluk jedním z hlavních prostředků boje s tanky nepřítele jsou tanky, nebudou moci v mnoha případech úspěšně zasáhnout do boje. Tanky nepřítele budou útočit většími na křídla sestav, nebo popřípadě do

mezer mezi nimi a vlastní tanky, které budou postupovat na čele vlastních sestav, nebude zpravidla možné vyvést včas do výhodného postavení.

Dnes musí být prakticky všechny prvky a součásti bojové sestavy (nepřímý střelecký dělostřelectvo, štáby a týlové zařízení) připraveny na hloubku nejméně divizního týlu vstoupit do boje s tanky a zabránit jejich dalšímu pronikání do hloubky vlastní sestavy. Složitost problému spočívá v tom, že nepůjde o boj s jednotlivými tanky, ale s celými bojeschopnými jednotkami a útvary.

Taková situace vyžaduje mít v sestavě motostřelecké roty a prapory základní prostředky pro boj s tanky nepřítele, schopné bez manévru pohybem (jen manévrem palbou) bojovat s tanky na vzdálenost nejméně 2 km a současně překrýt mezery mezi rotami a částečně i prapory v rámci pluku.

Zdálo by se, že nejvhodnějšími prostředky k tomuto úkolu jsou protitankové řízené střely, které však přes řadu dobrých vlastností nejsou s to vyřešit všechny otázky boje s tanky, zejména střelbu na kratší vzdálenosti než 600 m. Proto i v dalších letech zůstanou jen jedním z druhů protitankových zbraní a souběžně s nimi se budou rozvíjet jiné klasické prostředky.

Hlavní požadavek na manévrovost protitankových prostředků je třeba položit na plukovní a divizní prostředky. Je na první pohled jasné, že plukovní protitankové baterie se svým počtem hlavní nejsou vážnou překážkou pro proniknutí tankové

jednotky nepřítele. Proto i vlastní tankové jednotky musí být připraveny manévrovat a palbou z místa ničit tanky nepřítele, vycházet mu do boku, rozvrátit jeho bojovou sestavu a způsobit mu porážku. Podarí-li se totiž nepříteli proniknout do mezery mezi prapory nebo pluky, pak již téměř nic, kromě několika hlavní plukovní a divizní protitankové zálohy, nestojí v cestě k rozvíjení úspěchu do hloubky. Proto musí být úkolem druhých sledů a záloh všech druhů zejména bojovat s tankovými jednotkami a útvary nepřítele.

Dosavadní výzbroj týlových jednotek, zařízení a štábů nedává možnost uchránit vlastní štáb nebo zařízení před úplným rozdrčením proniknuvšími tanky nepřítele. Bylo by výhodné proto vybavit týlová zařízení a štáby protitankovými prostředky lehčích typů (pancéřovky, tarasnice, PT granáty), což by si nevyžádalo zvýšení počtu jednotek. Počet těchto prostředků u štábu nebo týlového zařízení by měl být takový, aby zabezpečil zničení přímo útočících tanků i vyjití z jejich palby.

Stejně tak je nutné vybavit i všechny druhy nepřímého střeleckého dělostřelectva typem granátů s dostatečným účinkem proti tankům a odpovídajícím poměrem složení palebného průměru tohoto dělostřelectva. Např. 122 mm houfnice jako typický představitel divizního dělostřelectva má v jednom palebném průměru 4 ks průpalných granátů, tj. v pohyblivé zásobě dělá 2 ks. Takové složení palebného průměru vyplývalo ze zkušeností z konce 2. světové války a zatím nebere v úvahu nové podmínky boje a operace.

Možnosti vševojskové armády v boji s tanky nepřítele

Vševojsková armáda může při nedostatku sil a prostředků, při odražení protiúderu, nebo po dočasné ztrátě iniciativy dočasně přejít do obrany s cílem podstatně oslabit úderné uskupení nepřítele a vytvořit podmínky pro přechod do útoku.

Prostředky armády jsou omezené jak co do počtu divizí, tak i posilových prostředků. Pro obrannou operaci armády v trvání 3–4 dnů může být vyčleněno kolem 20–40 raket s jadernou náloží (z toho asi 10–15 operace taktického významu) a stejný počet raket a obyčejnou nebo chemickou náplní.

Vzhledem k šířce obranného pásma armády i taktickým zásadám pravděpodobného nepřítele, bude nutné odrazet a ničit nepřítele v hodnotě 5 až 6 divizí, a

popřípadě i tankového uskupení, což představuje asi 1300–1500 lehkých a středních tanků. V prvním operačním sledu je možno očekávat 900–1100 tanků a ve druhém sledu asi 500 tanků. Útok svazků nepřítele bude podporován značným počtem jaderných úderů zejména na postavení raketových vojsk a na tankové jednotky.

K tomu, aby se nepřítel vzdal dalšího útoku, je nezbytné vyrovnat a snížit jeho převahu v jaderných prostředcích a vlastními jadernými údery rozbit jeho síly tak, aby se většina jeho útvarů a svazků stala nebojeschopnými pokud možno ještě před jejich vstupem do boje. To znamená, že úkolem vlastních raketových vojsk a letectva je ničit jaderné prostředky nepřítele a jeho tankové jednotky ihned, jakmile je zřejmé, že se v některém prostoru začí-

ná formovat útočné nebo protiúderné uskupení.

Ke ztrátě bojeschopnosti může pravděpodobně dojít, ztratí-li všechny útvary a svazky nepřítele, nebo jejich větší část nejméně 60 % tanků a živé síly i možnost vést rozhodující jaderné úderů taktickými i operačně taktickými prostředky. *)

Předpokládáme-li, že jeden jaderný úder střední síly (20 kt) může vyřadit z boje jednu tankovou rotu, tj. 15 tanků, pak 12 úderů je možno vyřadit z boje 180 tanků. Ostatní prostředky armády by měly zničit jednotky a útvary s počtem 360—480 tanků.

Vševojsková armáda v sestavě tří mostostřeleckých divízi v prvním sledu a jedné ve druhém sledu může zasadit do boje s tanky nepřítele v taktické hloubce obrany do 36 odpalovacích zařízení protitankových řízených střel a do 126 protitankových děl, včetně armádní PT zálohy. Tyto počty umožňují zničit 190—270 ze zbývajících tanků nepřítele za předpokladu, že jedno odpalovací zařízení zničí 2—3 tanky, jedno zakopané protitankové dělo 2 tanky a jedno protitankové dělo nezakopané 1 tank.

To znamená, že ostatních 170—210 tanků nepřítele musíme zničit palbou tanků nebo protitankových prostředků střeleckých jednotek (tarasnic a pancéřovek) i výbušnými zátarasy. To znamená, že v systému protitankové palby se bude podílet každý třetí tank prvního sledu obranného uskupení armády, že k boji s tanky nepřítele je třeba počítat s vyčleněním $\frac{1}{3}$ všech tankových jednotek a útvarů. Bude-li na obrannou operaci vyčleněn menší počet raket s jadernou náloží, nebo při silnějším jaderném uskupení nepřítele, může se tento počet zvýšit až na polovinu. Vezmeme-li v úvahu, že manévr protitankovými prostředky nemusí být vždy proveden včas a na správný směr, že k rozvinování protitankových jednotek do bojových sestav bude docházet pod palbou nepřítele a že ztráty od úderů nepřítele budou dost vysoké, může být počet zúčastněných tanků ještě vyšší.

Podobně by měl kalkulovat štáb vševojskové armády při každé organizaci obranné operace i odražení protiúderu nepřítele. Při tom je třeba znát ztráty a konkrétní stavy protitankových prostředků, které mohou zasáhnout do boje.

Vzhledem k tomu, že v soudobých operacích vzniká úhroza protiúderu nepřítele náhle a na organizaci obrany je málo času, je třeba počítat s vyčleněním $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ tanků pro boj s tanky nepřítele, při čemž je nutné vytvářet hustotu protitankové palby manévrem z méně ohrožených směrů.

Jak jsem již uvedl, rozhodující podmínkou úspěchu a účinnosti boje s tanky je manévrovost, možnost rychle soustředit prostředky na směr, kde nepřítel proniká. Poněvadž manévr palbou do stran je prakticky u všech protitankových zbraní i tanků omezen na 1—2 km, je nutné soustřeďovat na 1 km fronty více prostředků, což vytváří úhrozu jaderného úderu nepřítele. Proto je výhodné členit bojové sestavy více do hloubky a ničit tankové jednotky nepřítele po částech.

Z možností nepřítele i předpokládaného jeho tempa útoku 4 km/hod. vyplývá, že bude výhodné umisťovat protitankové prostředky (v hloubce 4—6 km) trvale na místě ve vybudovaném prostoru a na nejpravděpodobnějším směru útoku nepřítele, tím vytvářet systém pevné (statické) protitankové palby a manévr provádět jen z toho směru, kde nepřítel neútočí. V další hloubce pak položit důraz u všech prostředků, tedy i u tanků, na systém manévru protitankovými prostředky na předem prozkoumaná postavení. Tato zásada odpovídá i tomu, že nepřítel má v rámci obranného pásma širokou možnost volby směru, kde chce soustředit úsilí, nebo i vyjít do týlu obránce. Prakticky dnes v průměrných podmínkách západního válčiště není kromě několika horských pásem prostoru, který by nedovolil nepříteli přenášet úsilí ze směru na směr nebo obejít v rámci útvaru i svazku.

V soudobých podmínkách se bude bojová činnost rozvíjet nepřetržitě ve dne

*) Předpoklad pravděpodobné ztráty bojeschopnosti v dnešních podmínkách je značně relativní. V příští možné válce, která se bude vyznačovat nebyvalou urputností bojů, je možno očekávat, že útvary a svazky budou pokračovat v boji při vyšších ztrátách než je uvedeno, s cílem získat čas pro příchod čerstvých sil z hloubky, nebo udržet výhodný prostor. V každém případě však se splněním jeho předchozího rozsáhlého útočného zámyslu nelze počítat.

i v noci. K zničení a odrážení značných tankových sil nepřítele může tedy dojít ve dne jako v noci. Vzhledem k tomu, že boj s tanky musí být zahajován na velké vzdálenosti, což je zvláště výrazné u protitankových řízených střel, musí být zabezpečeno jejich přesné navedení na cíl. Poněvadž dosavadní prostředky pro vidění v noci jsou prakticky použitelné jen do vzdálenosti 500 m, musí se tedy počítat s osvět-

lováním směrů útoku nepřítele spolu s manévrem protitankovými prostředky. K osvětlování se může používat osvětlovacích pum a granátů (min) nebo výpomocných prostředků. Je třeba počítat s posílením protitankových (tankových) jednotek, určených pro boj s tanky, osvětlovacími prostředky, provádějícími manévry na tankový směr spolu s tankovou (protitankovou) jednotkou.

Závěr

Protitanková obrana neztratila rozvojem vojenského umění i techniky na svém významu, ale postoupila do vyšších forem. Otázka odrážení útoku tanků a jejich zničení se stala otázkou úspěchu operace vůbec. Nároky na uskupení sil i manévrovost protitankových prostředků nebyvale vzrostly. Zvláště vzrostla samostatnost obrany štábů i týlových zařízení, které již nemusí být chráněny před úhrozbou tanků nepřítele souvislou frontou a mohou se setkat se skupinami nepřátelských tanků bez ohledu na to, vedou-li vlastní vojska útočnou nebo obrannou činnost.

Organizace boje s tanky nepřítele je povinností vševojskových velitelů i štábů, protože je současně i otázkou organizace boje a operace. Dělostřeleční velitelé a štáby i jiné druhy vojsk (ženijní vojsko, letectvo) se na boji s tanky podílí jen svými prostředky, jejichž činnost je sladěna v duchu jednotného zámyslu.

Protiradiotechnická činnost na stupni divize

Major Miroslav Čermák

Cílem tohoto článku je poukázat na některé otázky protiradiotechnické činnosti na stupni vševojskového svazku a zdůraznit závažnost jejich důsledného řešení. Současně tím pomoci při plnění úkolů, které byly uloženy štábům armád v oblasti protiradiotechnické činnosti na výcvikový rok 1964.

Článek navazuje na tematiku uveřejněnou ve VM čís. 10/1963.

Hlavní metodou boje s radiotechnickými prostředky nepřítele je na stupni divize jejich průzkum a ničení všemi prostředky. Tato metoda boje plně odpovídá možnostem svazku a je i nejúčelnější, protože vyřazuje nepřátelský prostředek na trvalo, nebo alespoň na dostatečně dlouhou dobu. Cíle, které přicházejí v úvahu k průzkumu a ničení divizí jsou radiolokační a rádiové uzly i jednotlivé objekty taktického významu v jejím pásmu a v účinném dosahu jejich prostředků. Mohou to být zejména tyto cíle:

- pozemní radiolokátory určené k průzkumu pozemních cílů (např. AN/PPS-4, AN/TPS-33, AN/TPS-25);
- pozemní radiolokátory určené k průzkumu palebných postavení dělostřelectva (AN-MPQ-4, AN-MPQ-4A, AN/MPQ-10);
- radiolokační uzly (stanoviště řízení a uvědomování taktického letectva a jednotlivé radiolokátory taktického letectva);